

ԵՐԿՈՒՇԱՐԹԻ, 27 ՅՈՒՆԻՍ, 2025

ՏԵՐՈՒՍԱՆ ԱՊՈԹԷ

(միասնաբար արտասանուած)

Իմաստութիւն Հօր Յիսուս, ԿՈՒՐ Ինձ իմաստութիւն վարիս խորհել եւ խօսել եւ գործել առաջի քո յամենայն ժամ. ի չար խորհրդոց, ի բանից եւ ի գործոց փրկեալս ԿԻՍ. եւ ողորմեալ քո արարածոց եւ ինձ բազմամեղիս: Ամէն:

ՍԱՂՄՈՍ 121

ԱՍՏՈՒԱԾ ՄԵՐ ՊԱՀԱՊԱՆԸ

Աչքերս դէպի լեռները կը բարձրացնեմ,
 ուրկէ օգնութիւն պիտի գայ ինձի:
 Օգնութիւնս Տիրոջմէն է որ պիտի գայ,
 որ արարիչն է երկինքին ու երկրին:
 Անիկա թոյլ պիտի չտայ որ փորձանքի մէջ իյնաս,
 որովհետեւ քու անփուն Պահապանդ է Ան:
 Արդարեւ, Ան չի ննջեր ու չի քնանար,
 Իր ժողովուրդին Պահապանն է Ան:
 Տէրը քու պահապանդ է, քու հովանի պաշտպանդ է, կողքիդ կանգնած:
 Ոչ ցերեկ ատեն արեգակը քեզի վնաս պիտի տայ,
 ոչ ալ լուսինը՝ գիշեր ատեն:
 Տէրը ինք քեզ պիտի պահէ ամէն չարիքէ, եւ քեզ պիտի պահպանէ:
 Տունէդ դուրս ըլլաս թէ ներս՝
 Տէրը ինք քեզ պիտի պաշտպանէ, այժմէն մինչեւ յաւիտեան:

ՇԱՐՍԱՆ

Ինձ օգնութիւն ի տեառնէ Աստուծոյ խորայեղին եկեացէ:

Չի՛նա է տէր տերանց եւ Աստուծ յաւիտենից.

Ինձ օգնութիւն ի տեառնէ Աստուծոյ խորայեղին եկեացէ:

ԱՊՈԹԷ

Օգնէ մեզի, Տէ՛ր, օգնէ մեզի, ով մեր փրկիչ Աստուածը, Քու մեծ անունիդ փառաւորութեան համար: Տէ՛ր, փրկէ մեզ եւ քու մեր մեղ-քերը, Քու սուրբ անունիդ համար: Սուրբ եւ պատուական իսաչիդ հովա-նիին տակ պարսպուած եւ իսաղաղութեան մէջ պահէ Քեզի ապաւինած եւ Քեզի յուսացող ժողովուրդդ: Փրկէ մեզ տեսանելի եւ անտեսանելի թշնամիներէն: Արժանի ըրէ գոհութեամբ փառաւորելու Քեզ, Հօրդ եւ Սուրբ Հոգիին հետ միասին, այժմ եւ միշտ եւ յաւիտեանս յաւիտենից. ամէն:

ՀԱՐԱԿԱՆ - ՍՈՒՐՔ ԱՍՏՈՒԿ

Սուրբ Աստուած, սուրբ եւ հօօր, սուրբ եւ անմահ, որ յայտնեցար վասն մեր, ողորմեա մեզ: (X3)

Փրկել զմեզ ի փորձութենէ եւ յամենայն վրանգից մերոց:

Եւ եւս խաղաղութեան զՏէր աղաչեսցուք: Վասն լսելի լինելոյ Տեառն Աստուծոյ ձայնի աղաչանաց մերոց՝ բարեխօսութեամբ սուրբ Աստուածածնին, եւ իջանելոյ ի վերայ մեր ողորմութեան եւ գթութեան Տեառն Աստուծոյ: Ամենակալ Տէր Աստուած մեր, կեցո՛ւ եւ ողորմեա:

ՀԱՐԱԿԱՆ-ԱՂՈԹՔ

Տէր ողորմեա, Տէր ողորմեա, Տէր ողորմեա, Տէր ողորմեա:

Սմենասուրբ Երրորդութիւն, սուր աշխարհիս խաղաղութիւն:

Եւ Հիւանդաց բժշկութիւն, ննջեցէրոց արքայութիւն:

Արի Աստուած Հարցն մերոց, որ ապաւէն ես նեղերոց:

Տէր ողորմեա, Տէր ողորմեա, Յիսուս Փրկիչ մեզ ողորմեա:

ՍԱՂՄՈՍ 77

ՄԽԻԹԱՐՈՒԹԻՒՆ ՆԵՂՈՒԹԵԱՆ ՄԷՋ

Բարձրադադակ կը դիմեմ Աստուծոյ,
բարձրաձայն կը դիմեմ Աստուծոյ, որպէսզի լսէ զիս:
Երբ նեղութեան մէջ ըլլամ՝ Տէրը կը փնտռեմ,
ամբողջ գիշերը բազկատարած կ'աղօթեմ,
բայց իմ հոգիս չի մխիթարուիր:
ԶԱստուած կը յիշեմ ու կը հեծեծեմ.
որքան կը խորհիմ՝ այնքան աւելի կը վհատիմ:
Զես ձգեր, ով Տէր, որ աչքս փակեմ,
եւ խոռվիմ՝ խօսելու իսկ կարող չեմ:
Կը մտաբերեմ հին օրերը,
անցած-գացած տարիները:
Ամբողջ գիշերը մտքիս մէջ նոյն յանկերգը կը դառնայ.
որքան կը խորհիմ՝ այնքան հոգիս հարց կու տայ.–
«Միթէ Տէրը յաւէտ պիտի մերժէ՞ մեզ,
եւ այլեւս մեզ բնաւ պիտի չընդունի՞»:
Միթէ այլեւս պիտի դադրի՞ ողորմելէ,
կամ թէ ընդմիջտ վե՞րջ դրաւ Իր խոստումին:
Միթէ Աստուած իր բարեգութիւնը ըլլալը մոռցա՞ւ,
կամ բարկութեան մէջ խեղդե՞ց Իր գթութիւնը»:
Եւ ես ըսի.– «Ինծի ցաւ է,
որ Բարձրեալին վերաբերումը փոխուած է մեզի հանդէպ»:

ՄԵԽԹԱՐՈՒԹԻՒՆ ՆԵՂՈՒԹԵԱՆ ՄԷՋ 77:1-10

Ասաֆի կողմէ գրուած 77-րդ այս Սաղմոսը, հեպաքրքրական վերնագիր մըն է որ ունի, «Մխիթարութիւն նեղութեան մէջ»: Իրապէս, ի՞նչպէս կարելի է մխիթարուիլ երբ նեղութեան մէջ ենք: Ընդհակառակը, նեղութեան ու դժուարութեան պահուն շար աւելի յուսահատութիւնն ու անորոշութիւնն է որ կը փրկէ, քան՝ մխիթարութիւնը: Ահա այսպիսի վիճակի մը մէջով կ'անցնի Ասաֆ, եւ ան կը հանդիսանայ օրինակ այսօր մեզմէ իւրաքանչիւրին, երբ մենք ալ նեղութեան մէջ մխիթարութիւն փնտրելու եւ ունեւնալու ճիգին մէջ, կարդանք այս Սաղմոսը եւ փորձենք փեսնել անոր մէջ այն մխիթարութիւնը որ Ասաֆ կ'ունենայ:

Ասաֆ իր նեղութեան մէջ դէպի Աստուած կը վագէ, Աստուծոյ կը դիմէ, եւ բնական արտայայտութեամբ, այնպէս ինչպէս որ կը զգայ: Բարձրաձայն կը դիմէ Աստուծոյ: Այլ խօսքով, ամէն ոյժով: Եւ եթէ առաջին անգամը բաւարար չէ, ապա՝ երկրորդ անգամ: Կրկնակի ըսելը ցոյց կու տայ, եթէ առաջին անգամ չէ, գոնէ երկրորդ անգամ երեւի լսէ: Պարասխան է որ կը սպասէ, կարծէք մեղմ Աստուած չի լսեր, ապա՝ բարձրադաղակ որպէսզի լսէ:

Ասաֆի վիճակը, ոչ միայն ցերեկը, այլ նաեւ գիշերը, եւ ամբողջ գիշեր, բայց հոգին իր հանգիստը չի գտներ, չի մխիթարուիր: Բայց կայ նաեւ այն երեւոյթը, ուր յաճախ մեր հոգին չ'ուզեր մխիթարուիլ, նոյնիսկ եթէ Աստուած կու տայ այդ մխիթարութիւնը, որովհետեւ այնքան նեղութիւնը ծանր է, որ կը կասկածիմք փրուած մխիթարութեան վրայ:

Զարմանալիօրէն, որքան զԱստուած կը յիշէ, այնքան աւելի կը հեծեճայ, որքան կը խորհի այնքան աւելի կը վհարի: Չէ որ Աստուած ուրախութեան, մխիթարութեան եւ խաղաղութեան աղբիւր է ու պէտք է ըլլայ, ինչպէս կրնայ ըլլալ, որ Ասաֆ աւելի կը վհարի ու կը հեծեճայ: Որովհետեւ հոգին չ'ուզեր մխիթարուիլ, որովհետեւ մեր մտքերը խաղաղ չեն, եւ աստուածային լոյսը կարծէք խաւարի կը վերածուի, ահա այս ժամանակ է, որ կարծէք մահը կը փնտրենք, որ վերջ դրոյի այս վիճակին:

Այնքան ծանր է վիճակը, որ նոյնիսկ աչքերը չեն փակուիր, որպէսզի քիչ մը հանգստանայ: Գիտէք քնանալը այն պարզեւն է, որ փրուած է Աստուծոյ կողմէ հանգստանալու, կազդուրուելու: Երբ մեր մտքերը զբաղ են, մտախոյզ են, դժուար թէ քնանանք: Այլ խօսքով, երբ մեր մտքերը հանգիստ չեն, մարմինն ալ անհանգիստ վիճակի մէջ կ'ըլլայ: Տակաւին, այնքան խռովքի մէջ է, որ նոյնիսկ խօսելու կարող չէ:

Ասաֆ կը փորձէ, այս իր նեղութեան մէջ, անցեալի օրերը յիշելու, մի գուցէ անկէ մխիթարութիւն մը ունենալու համար: Երբ անցեալին լաւ օրեր ունեցած ենք, որպէսզի ձեռով մը մխիթարուինք կը փորձենք անցեալը մտաբերել:

Ամէն գիշեր Աստուծոյ փառաբանանքի երգեր կ'երգէր, բայց ահա այն նեղութեան մէջ, նոյն հարցումը յանկերգի նման մտքին մէջ կը փողանցէ, ըսելով. «Միթէ Տէրը յաւեր պիտի մերժէ՞ մեզ, եւ այլեւս մեզ բնաւ պիտի չընդունի»: Դադրի՛ ողորմելէ, վե՛րջ դնէ Իր փրում խոստումին: Բարեգութ ըլլալը սոռնայ: Բարկութեան մէջ խեղդէ գթութիւնը»: Այս բոլորը, սակայն, ցոյց կու տան, թէ Ասաֆ եւ Իսրայէլի ժողովուրդը այս բաները փեսած էին Աստուծոյ կողմէ արտայայտուած: Այլ խօսքով, Աստուծոյ հոգածութիւնը հանդէպ Իր ժողովուրդին, Անոր ընտրութիւնը, ողորմութիւնը Անոր փրում խոստումը Աբրահամին, Իսահակին, Յակոբին եւ անոր սերունդներուն: Անոր գթութիւնը հանդէպ Իր ժողովուրդին: Ահա այս բոլորը ցաւ կը պարճառէն Ասաֆին, որովհետեւ կարծէք այնպէս կը զգայ թէ Աստուած փոխած է Իր վերաբերումը անոնց հանդէպ: Ահա թէ ինչպիսի միտքեր կու գան, երբ մարդը այնպիսի ծանր նեղութեան վիճակի մէջ կ'ըլլայ, որ արդէն յուսահատութիւնը զինք կը պարէ, մինչեւ որ երբ վերադառնայ ինքզինքին եւ սկսի յիշելու Տիրոջ մեծ գործերը:

Պահապան ամենայնի Քրիստոս,
աջ ճակատի լիցի ի վերայ իմ ի տուէ եւ ի գիշերի,
ի նստիլ ի տան, ի գնալ ի նանապարհ,
ի ննջել եւ ի յառնել, զի մի երբեք սասանեցայց.
եւ ողորմեա՛ ճարարածոց եւ ինձ բազմամեղիս: